

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 99.568 van 9 oktober 2001
in de zaak A. 94.527/VII-22.444**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van XXX nationaliteit, op 12 augustus 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 12 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 20 september 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 augustus 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BENOIT, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De eerste verzoekende partij kwam België binnen op 15 februari 2000 en verklaarde zich op 10 maart 2000 voor de tweede keer vluchteling. De tweede verzoekende partij kwam België binnen op 17 februari 2000 en verklaarde zich eveneens op 10 maart 2000 vluchteling.

1.2. Op 10 april 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 11 juli 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

Ten aanzien van XXX :

"Betrokkene werd verhoord op 26 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Teymour, loco Mr. B. Vrijens.

Betrokkene, een XXX staatsburger van T. origine, zou op 20 januari 1995 samen met zijn moeder B. M. (O.V. 4.367.356) en zijn broer M. E. (O.V. 4.398.410) XXX verlaten hebben richting België waar ze op 23 januari 1995 het statuut van vluchteling aanvroegen bij de Belgische staat. Op 11 oktober 1995 werd in het kader van betrokkene's asielprocedure door de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Betrokkene zou daarna naar XXX teruggekeerd zijn. Betrokkene zou op 15 februari 2000 samen met zijn echtgenote XXX (O.V. 4.398.409), zijn minderjarig kind, zijn broer M. E. (O.V. 4.398.410) en diens echtgenote I. M. (O.V. 4.398.410) opnieuw XXX verlaten hebben richting België. Op 17 februari 2000 zou betrokkene in België aangekomen zijn waar hij op 10 maart 2000 voor de tweede maal het statuut van vluchteling aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldig intern XXX paspoort.

Volgens betrokkene's verklaringen op het Commissariaat-generaal zouden hij en zijn familie XXX verlaten hebben omdat ze er problemen hadden omwille van hun T. origine. Sinds zijn terugkeer uit België zou betrokkene problemen hebben ondervonden. Hij zou regelmatig bedreigd zijn door mensen die op zoek waren naar zijn vader die zich in België bevindt. Betrokkene zou in augustus of september 1999 problemen gekregen hebben toen er vijf personen naar de winkel van hem en zijn broer zouden gekomen zijn om geld te eisen. Ze zouden toen geweigerd hebben om het geld te betalen. Twee weken later zouden dezelfde personen teruggekomen zijn en zouden betrokkene en zijn broer 500.000 L. (ongeveer 500 DM) betaald hebben. Ze zouden toen klacht neergelegd hebben bij de politie maar men zou er geen gevolg aan gegeven hebben. Daarna zouden dezelfde personen nog twee maal langsgekomen zijn en zouden betrokkene en zijn broer de vijf personen telkens betaald hebben. Op 16 oktober 1999 zouden betrokkene en zijn broer aangevallen zijn door dezelfde vijf personen waardoor ze vier a vijf dagen in het hospitaal moesten verblijven. Daarna zouden ze opnieuw klacht gaan indienen zijn bij de politie en de burgemeester, maar dit zou echter niet geholpen hebben. Na de aanval zou betrokkene beslist hebben om XXX te verlaten. Ze zouden eerst naar Polen gegaan zijn, maar zouden daar teruggestuurd zijn omdat ze geen visa hadden. Op 13 februari 2000 zouden ze dan XXX illegaal verlaten hebben richting België.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van betrokkene niet overeenstemmen (verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 27 maart 2000 en interview op het Commissariaat-generaal dd. 26 mei 2000). Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in oktober 1999 gedurende 24 uren op de politieafdeling van L. vastgezet heeft (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 44). Op het Commissariaat-generaal maakte betrokkene hier echter geen melding van. Het is ongeloofwaardig dat betrokkene zou vergeten zijn dat hij gedurende 24 uren opgesloten werd.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat er verschillende tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van betrokkene, de verklaringen van zijn echtgenote XXX (O.V. 4.398.409), de verklaringen van zijn broer M. E. (O.V. 4.398.410) en de verklaringen van zijn schoonzus M. I. (O.V. 4.398.410). Zo verklaarde betrokkene in zijn interview op het Commissariaat-generaal dat hij sinds zijn terugkeer uit België bedreigd werd door personen die zijn vader zochten (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.8). Betrokkene's echtgenote verklaarde in haar interview op het Commissariaat-generaal echter dat ze voor de afpersingen van juli 1999 geen problemen hadden omwille van de activiteiten van haar schoonvader (verhoorverslag vrouw Commissariaat-generaal p. 7). Betrokkene's broer verklaarde in zijn interview op het Commissariaat-generaal hierover dat er wel personen naar zijn vader vroegen, maar dat ze hiervoor niet bedreigd werden (verhoorverslag broer Commissariaat-generaal p. 8). Verder verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat de afpersers de eerste maal langskwamen in augustus of september 1999 en dat ze toen niet betaald hebben. Twee weken later zouden ze teruggekomen zijn en zouden betrokkene en zijn broer hen de som van 500.000 L. (volgens betrokkene gelijk aan 500 DM) betaald hebben (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.4). In zijn neergelegde vragenlijst verklaarde betrokkene dat hij en zijn broer op 16 oktober 1999 geslagen werden en dat enkele dagen later de afpersers voor de eerste maal naar hen kwamen. Betrokkene's echtgenote verklaarde op het Commissariaat-generaal dat de afpersers toen de eerste maal kwamen in juli 1999 en dat ze de afpersers toen onmiddellijk de gevraagde som betaalden

(verhoorverslag Commissariaat-generaal p.3). Betrokkenes broer verklaarde op het Commissariaat-generaal dat de afpersers de eerste maal langskwamen begin juni 1999. Ze zouden de afpersers toen niet betaald hebben. Op het einde van de maand zouden ze teruggekomen zijn waarna ze de gevraagde som van 500 L. (volgens hem gelijk aan 500 DM) betaald hebben (verhoorverslag broer Commissariaat-generaal p.4). Betrokkenes schoonzus verklaarde in haar interview in dringend beroep dan weer dat de afpersers de eerste maal kwamen in juli 1999 en dat ze hen toen de gevraagde som van 500 DM (betaling was in Duitse marken) betaald hebben (verhoorverslag schoonzus Commissariaat-generaal p.3). Nog verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij en zijn broer de dag nadat ze voor de eerste maal betaald hadden naar de politie gingen om klacht in te dienen (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 10). Betrokkenes echtgenote verklaarde in hetzelfde interview dat haar man en zijn broer klacht gingen indienen nadat ze voor de tweede maal de afpersers betaald hadden. Ze zouden geen klacht hebben ingediend na de eerste maal (verhoorverslag vrouw Commissariaat-generaal p.4). Betrokkenes broer verklaarde op zijn beurt op het Commissariaat-generaal dat ze twee of drie dagen nadat ze voor de eerste maal betaald hadden klacht zijn gaan indienen (verhoorverslag broer Commissariaat-generaal p.4). Vervolgens verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze tot aan het incident bij de verkiezingen de afpersers altijd betaalden (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.5). Zowel betrokkenes broer als zijn schoonzus verklaarden op het Commissariaat-generaal dat ze de afpersers de laatste maal toen ze kwamen, niet meer betaalden (broer : verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 5, schoonzus: verhoorverslag Commissariaat-generaal p.4). Als laatste verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze na de aanval van 16 oktober 2000 klacht gingen neerleggen bij de wijkagent en de burgemeester (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.6). Betrokkenes echtgenote verklaarde op het Commissariaat-generaal echter dat ze na de aanval van 16 oktober 2000 geen klacht zijn gaan indienen (verhoorverslag vrouw Commissariaat-generaal p.6). Gelet op de talrijke ernstige tegenstrijdigheden kan er geen geloof gehecht worden aan betrokkenes asielrelaas.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde op 16 oktober 1999 te zijn geslagen en onmiddellijk hierna voor zijn wonden te zijn verzorgd. Uit het door betrokkene neergelegde medische attest blijkt echter dat hij op 18 oktober 1999 door een arts werd onderzocht en dat het attest speciaal werd opgesteld om in een rechtszaak te dienen. Het attest vermeldt daarenboven ook geen hospitalisatie niettegenstaande betrokkene, volgens zijn verklaringen, enkele dagen in het ziekenhuis zou zijn opgenomen. Betrokkene ontving dan ook op 10 februari 2000 een convocatie om zich op 17 februari 2000 in het regionale politiekantoor aan te bieden om inlichtingen te geven voor een vooronderzoek. Hij verklaarde zelf in zijn interview in dringend beroep dat zijn oproep in verband stond met zijn neergelegde klacht die hij na de aanval van oktober 1999 had ingediend (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p.2). Betrokkene ontvluchtte echter zijn land op 15 februari 2000 zonder zich aan te bieden en zonder de resultaten van het onderzoek af te wachten.

Aangezien de XXX autoriteiten duidelijk werk hebben gemaakt van de klacht van betrokkene en aangezien betrokkene niet kon aantonen dat deze klacht niet, omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, op een rechtvaardige manier zou worden behandeld, moet worden besloten dat betrokkene wel degelijk beroep kon doen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land bij eventuele problemen. Bijgevolg kan er in hoofde van betrokkene geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden. De door verzoeker neergelegde documenten (geboorteakte van betrokkene, intern XXX paspoort van betrokkene en van zijn echtgenote, huwelijksakte, huurakte van woning in België, convocatie door politie dd. 17 februari, medisch attest van betrokkene dd. 18 oktober 1999, twee volmachten voor vrouw betreffende de aanvraag van reisdocumenten, rijbewijs, fiscaal getuigschrift, medisch attest vrouw dd. 15 oktober 1997, geboorteakte kind) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Ook in het kader van de asielprocedures van betrokkenes echtgenote, XXX (O.V. 4.398.409), betrokkenes broer M. E. (O.V. 4.398.410) en van betrokkenes schoonzus M. I. (O.V. 4.398.410) werden bevestigende beslissingen van weigering van verblijf genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegrond vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet angetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken 10 april 2000.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat bij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaringen, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zouden verkeren."

Ten aanzien van XXX :

"Betrokkene werd verhoord op 26 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Teymour, loco Mr. Vrijens.

Betrokkene, een XXX staatsburger van T. origine, zou op 13 februari 2000 samen met haar man XXX (o.v. 4.398.409), haar minderjarig kind, haar schoonbroer M. E. (o.v. 4.398.410) en diens echtgenote (o.v. 4.398.410) XXX verlaten hebben richting België. Betrokkene zou op 15 februari 2000 in België aangekomen zijn waar ze op 10 maart 2000 het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldig intern XXX paspoort. Volgens betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal zou ze XXX verlaten hebben omdat zij en haar familie er problemen hadden omwille van hun T. origine. In juli 1999 zouden er vijf personen naar de zaak van betrokkenes echtgenoot en broer (waar betrokkene werkte) gekomen zijn die 500 Duitse Mark eisten. Betrokkenes echtgenoot en broer zouden het geld betaald hebben. In augustus 1999 zouden ze opnieuw langsgekomen zijn en zouden ze opnieuw betaald hebben. Daarna zouden betrokkenes echtgenoot en zijn broer naar de burgemeester en de politie gestapt zijn om klacht in te dienen. De politie en burgemeester zouden echter niets ondernomen hebben. In oktober 1999 zouden dezelfde mannen opnieuw gekomen zijn en zouden ze hen opnieuw betaald hebben. Nadien zouden betrokkenes echtgenoot en zijn broer opnieuw klacht zijn gaan indienen bij de politie en de burgemeester. Op 16 oktober 1999 zouden betrokkenes echtgenoot en zijn broer in het centrum van de stad aangevallen zijn door de vijf mannen omdat ze weigerden verder het geld te betalen. Betrokkenes echtgenoot zou toen drie à vier dagen in het ziekenhuis verbleven hebben. Daarna zouden ze beslist hebben om XXX te verlaten wat ze op 15 februari 2000 dan ook gedaan zouden hebben.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat betrokkene haar asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op de motieven aangebracht door haar echtgenoot ter staving van zijn asielaanvraag. Wat betreft het door hem ingestelde dringende beroep, werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Derhalve dient ook voor betrokkene op basis van deze motieven een bevestigende beslissing te worden genomen.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat er verschillende ernstige tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van betrokkene, de verklaringen van haar man XXX (o.v. 4.398,409), de verklaringen van haar schoonbroer E. M. (o.v. 4.398.410) en de verklaringen van haar schoonzus I. M. (o.v. 4.398.410). Zo verklaarde betrokkene in haar interview op het Commissariaat-generaal dat de afpersers de eerste maal in juli 1999 kwamen en dat ze toen de gevraagde som, 500 DM, onmiddellijk in XXX L. betaalden (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.3). Betrokkenes echtgenoot verklaarde in zijn interview op het Commissariaat-generaal dat de afpersers de eerste maal kwamen in augustus of september 1999 en dat ze de eerste keer niets betaalden. Ze zouden de afpersers de eerste maal betaald hebben toen ze voor de tweede keer naar hen kwamen (verhoorverslag man Commissariaat-generaal

p.4). Betrokkenes schoonbroer verklaarde op het Commissariaat-generaal dat de afpersers de eerste maal kwamen in het begin van juni 1999 en dat ze hen toen niet betaalden. Ze zouden de afpersers de eerste maal betaald hebben toen ze voor de tweede maal kwamen (verhoorverslag schoonbroer Commissariaat-generaal p.4). Verder verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat haar man en schoonbroer klacht indienden nadat ze de tweede en de derde maal aan de afpersers betaald hadden. Na de aanval van 16 oktober 1999 zouden ze geen klacht hebben ingediend (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.4 en 6). Betrokkenes echtgenoot verklaarde op het Commissariaat-generaal dat hij en zijn broer na de eerste maal dat ze betaalden klacht gingen indienen dat maar ze dit bij de twee andere keren dat ze betaalden, niet deden. Na de aanval van 16 oktober 1999 zouden ze wel klacht ingediend hebben (verhoorverslag man Commissariaat-generaal p. 10). Door deze talrijke ernstige tegenstrijdigheden kan er geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas van betrokkene.

Gezien het bovenstaande kan er in hoofde van betrokkene geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging vastgesteld worden. De door betrokkene voorgelegde documenten (geboorteakte van betrokkenes echtgenoot en van hun kind, intern paspoort van betrokkene en van haar echtgenoot, medisch getuigschrift van echtgenoot, huwelijksakte, dagvaarding van de politie, twee volmachten betreffende de aanvraag van reisdocumenten, rijbewijs echtgenoot, fiscaal getuigschrift echtgenoot, medisch attest van betrokkene, huurakte wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Ook in het kader van de asielprocedures van haar man XXX (o.v. 4.398.409), haar schoonbroer M. E. (o.v. 4.398.410) en haar schoonzus M. I. (o.v. 4.398.410) werden bevestigende beslissingen van weigering van verblijf genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 10 april 2000.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaringen, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zouden verkeren."

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partijen de schending inroepen van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging, doordat de verzoekende partijen tijdens het verhoor op het commissariaat-generaal nooit geconfronteerd werden met de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele beslissing neemt, zodat in beginsel de rechten van de verdediging niet van toepassing zijn;

Overwegende dat de commissaris-generaal op grond van geen enkele wettekst noch van enig rechtsbeginsel verplicht is de asielzoeker attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen van het dossier en van het verhoor; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen, in hun opsomming van geschonden geachte bepalingen en beginselen in het tweede middel, onder andere opwerpen dat de bestreden beslissingen artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, schenden; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partijen de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag niet dienstig kunnen inroepen; dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen verder menen dat de bestreden beslissingen artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schenden; dat genoemd artikel 52 de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid toekent in bepaalde omstandigheden bepaalde vreemdelingen die zich vluchteling hebben verklaard, al dan niet toe te laten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen krachtens de artikelen 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet deze beslissing kan bevestigen, na dringend beroep; dat in casu de commissaris-generaal de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken heeft bevestigd; dat echter niet wordt ingezien, en de verzoekende partijen verduidelijken dit ook niet, op welke manier de bestreden beslissingen welk onderdeel van artikel 52 zouden hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling(en) die regel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het tweede middel, zelfs in combinatie met het eerste onderdeel, niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden en niet ontvankelijk is;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen bij de uiteenzetting van hun tweede middel, de schending inroepen van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de materiële motiveringsplicht aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen - zoals de

verzoekende partijen stellen - “naliel rekening te houden met de T. origine van de verzoekende partijen en de weinig rooskleurige toestand van de etnische minderheden in XXX”;

Overwegende dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer men in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, dit betekent dat de verzoekende partijen van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade hebben ondervonden; dat, nu blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de beslissingen kennen, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat dit in de eerste plaats zaak is van de administratieve overheid; dat de Raad enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat de verzoekende partijen in wezen vragen de feiten opnieuw te beoordelen, maar niet aantonen, en zelfs geen poging daartoe ondernemen, dat het oordeel van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze in laatste aanleg uitspraak doet over de feitelijke elementen van de zaak; dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende partijen tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure hebben afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvragen van betrokkenen bedrieglijk en kennelijk ongegrond zijn; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvragen van de verzoekende partijen als bedrieglijk en kennelijk ongegrond te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van zijn beslissingen in hun hoofde geen rekening zou hebben gehouden met hun origine; dat integendeel de origine van de verzoekende partijen wel degelijk werd overwogen; dat de verzoekende partijen voorbijgaan aan de vaststellingen

van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hun verklaringen bedrieglijk zijn omwille van de vastgestelde tegenstrijdigheden; dat de origine van beide verzoekende partijen aan deze vaststellingen niets afdoet; dat het gemis aan geloofwaardigheid niet wordt opgevangen door een verwijzing naar “de weinig rooskleurige toestand van de etnische minderheden in XXX”; dat ook dit onderdeel van het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.